

som den ærede Ordfører, er den, at jeg troer, at man, naar man læser Pensionens § 1, kan komme til at lægge Eftertrykket paa en anden Sætning end den, hvorpaa Eftertrykket er lagt af det juridiske Facultet og af den ærede Ordfører. Der staaer nemlig fort foran det, som blev anført af ham, en Sætning, der lyder saaledes: „Det bliver at bestemme ved Lov hvilke Embedsmænd der vilde blive udnævnte af Kongen, men indtil en saadan Lov udkommer, vil det skee efter det hidtil sædvanlige Omfang, dog saaledes, at ingen Bestilling, som efter de hidtil gjældende Regler ikke har givet Afgang til Pension, efter denne Lov skal give det, ligesom paa den anden Side Enhver, som ved nærværende Lovs Udgivelse er ansat i en Bestilling, som ifølge de hidtil gjældende Regler har givet Afgang til Pension, men som efter denne Lov ikke medfører Pensionsberettigelse, for sin Person skal beholde Krav paa Pension. Den samme Ret til Pension tilkommer Embedsmænd, som ere ansatte ved Rigsdagen eller de Stiftelser, hvis Indtægter og Udgifter ere bestemte i Finansloven“. Der er efter min Formening altsaa ikke sagt andet end, at de ved de omtalte Stiftelser ansatte Embedsmænd, der hidtil have haft Pensionsberettigelse, skulle vedblive at beholde denne, og at de, der ikke have haft den, heller ikke skulle faae den ved denne Lov. Det forekommer mig altsaa, at hele dette Forhold burde tages under en særlig Overvejelse, hvilket jo allerbedst kan skee ved en egen Lov og ikke ved en Afgjorelse her under Finansloven, hvor dette Forhold dog ikke vil kunne faae en udtømmende Behandling, uden at trække Forhandlingen om Finansloven i det Hele altsaa langt ud. Jeg vilde derfor ønske, at man ved 3die Behandling vilde lade hele dette Besløb aldeles udgaae, og at Ministeren dertimod i denne Session vilde indbringe et Lovforslag om at tilstaae denne Mand Pension. Paa denne Maade forekommer det mig, at Manden ikke vil lide nogen Uret, og at vi reservere os Leilighed til at faae Sagen fuldstændig drøftet, inden vi skride til Afgjorelse.

naaes, nemlig at Sagen kunde blive fuldstændig drøftet, men det Første, at Manden ikke skete Uret, vilde ikke opnaaes paa denne Maade. Det vilde nemlig være en aldeles anomal Maade at gaae frem paa med Hensyn til Bestemmelsen af denne Mand's Pension, thi vel er det ganske vist, at man med Hensyn til fremtidige Tilfælde kan løse den opstaaende Tvivl i Henseende til Pensionens Lov ved at fremkomme med en ny Lov; men naar der er Spørgsmaal om Anvendelsen af en Lov paa et givet Tilfælde, saa er det ikke gjennem nye Love, dette skal afgjøres, — hvis det ikke kan skee i Mindelighed, maa det afgjøres ved Domstolene, og hele Spørgsmaalet angaaende Undringsforslaget under Nr. 8 forekommer mig derfor at stille sig ganske simpelt. Hvad enten de 77 § tages med eller ikke, seer jeg ikke, at der dermed er afgjort Noget enten om den Paagjældendes eller de øvrige lige med ham staaende Embedsmænds Pensionsberettigelse; man har ikke villet indrømme ham det fulde foreslaaede Beløb, men ingenlunde derved afgjort, hvorledes Pensionens Lov i dette eller lignende Tilfælde skal fortolles. Ved at stryge disse 77 §, er den omhandlede Bestemmelse i Pensionens Lov ingenlunde afgjort paa den Maade, at disse Embedsmænd ikke ere pensionsberettigede. — Det, der skeer ved en saadan Afstemning, er at den paagjældende Embedsmand bliver berøvet 77 §; men dersom han vilde anlægge Sag, for at faae det Spørgsmaal paafjendt, om han er berettiget til Pension eller ikke, troer jeg, det staaer ham fuldkommen frit for, og jeg antager det kunde være muligt, at han ved Domstolene kunde naae at blive tilkjendt de 77 §, men med saa meget Tab undervejs, at han upaatvivelig ikke vil gjøre det. Sagen har derfor virkelig i sig selv ikke meget at betyde. Jeg kunde vistnok helst ønske, at man fulgte den ærede Ordførers Antydning og lod Posten staae saaledes, som Ministeriet har foreslaaet det, thi vel veed jeg, at der er Tvivl om Forstaaelsen af Bestemmelsen i Pensionens Lov, men jeg kan ikke nægte, at jeg, som dog havde den Ære at være Medlem af det Udvalg, som først havde med Pensionens Lov at gjøre, for min egen Person's Vedkommende ikke nærer denne Tvivl. Det

Kirke- og Underviisningsministeren: Ja det Sidste kunde maaskee nok op-